

# Schets 3 – Waarschuwing tegen afvalligheid

## Hebreeën 5 en 6

### Benodigheden voor deze bijeenkomst

- Voor elke jongere een Bijbel en een Handreiking.
- Een leidingdeel voor jezelf als leidinggevende.
- Materiaal om een poster te maken (alternatieve opdracht).
- Materiaal om het filmpje op ABC van het geloof te bekijken (vraag 7).
- Blanco kaarten voor de alternatieve startopdracht.

### Opening

- Te lezen bijbelgedeelte:
  - ✓ Hebreeën 5
  - ✓ Hebreeën 6
  - ✓ Genesis 15:1-6
- Vanuit de belijdenis:
  - ✓ Heidelbergse Catechismus zondag 33
  - ✓ Dordtse Leerregels hoofdstuk 5, paragraaf 3
- Suggesties om te zingen:
  - ✓ Psalm 105:4, 5 en 6
  - ✓ Psalm 95:4 en 5
  - ✓ Psalm 47:4
  - ✓ Psalm 77:5, 7 en 8
  - ✓ Lofzang van Maria:7
  - ✓ Lofzang van Zacharias:2
  - ✓ Zijn liefde zocht mij teder
  - ✓ Wees standvastig, onwankelbaar
  - ✓ Laat m'in U blijven, groeien, bloeien
- Gebedspunten:
  - ✓ Bid om geloof en standvastigheid.
  - ✓ Dank de Heere voor Zijn beloften.
  - ✓ Dank God dat Hij nooit loslaat het werk dat Zijn hand begon.
  - ✓ Bid voor de vervolgde kerk, dat ook zij volharden.

### Doelstelling

De jongeren kunnen aan het eind van de bijeenkomst de volgende kernvragen beantwoorden:

1. Waarom waarschuwt de schrijver zo tegen afvalligheid?
2. Welke troost bevatten deze hoofdstukken?

### Alternatieve (start)opdracht

- Maak een poster over de verhouding geloof en groei. Gebruik hierbij 2 Petrus 3:17-18, 1 Korinthe 3:6-9, Jakobus 2:14-17 en zondag 33 van de Catechismus. Verwerk je antwoorden in een poster.
- Begin met de opdracht uit vraag 7c. Breid deze opdracht evt. uit door de belofte op een kaartje te laten schrijven dat de jongeren mee kunnen nemen.

### Achtergrondinformatie

#### Hebreeën 5 en 6

##### Hebreeën 5:1-10

Omdat we in schets 4 het thema van het hogepriesterschap van Christus behandelen, laten we deze verzen hier liggen.

##### Hebreeën 5:11-14

Met deze verzen onderbreekt de schrijver zijn betoog over Jezus als Hogepriester. Daarover schreef hij in 4:14-5:10 en gaat hij verder in hoofdstuk 7. Maar voordat hij daarover verder kan schrijven komt hij in deze verzen met een vermaning. De lezers zijn traag van begrip, geestelijk hardhorig. Ze zijn in hun geestelijke groei vertraagd. In plaats van dat zij in staat zijn anderen te onderwijzen, moeten ze zelf nog onderwezen worden. Ze hebben onderwijs nodig in de eerste grondbeginselen, het eerste onderwijs over Christus en het geloof. Ze worden vergeleken met kleine kinderen die melk nodig hebben en nog geen stevige kost kunnen verdragen. Deze vergelijking kom je ook tegen in 1 Korinthe 3:1-3 en 1 Petrus 2:2. Wie van melk leeft is een kind, en onervaren in het woord van de gerechtigheid (vers 13). Ze kunnen als een kind het verschil tussen goed en kwaad nog niet onderscheiden. Het gaat hier om onvolwassenheid in het geloof.

##### Hebreeën 6:1-3

Het eerste onderwijs waar het hierover gaat, is de melk uit de vorige verzen. Je komt niet tot groei als je alleen maar melk drinkt. Laat dit rusten, zegt de schrijver. En laten we ons richten op het volwassene. Het eerste onderwijs bestaat uit:

- bekering en geloof in God;
- een leer van dopen en het opleggen van de handen;
- de opstanding van de doden en het eeuwige oordeel.

Al deze dingen horen bij het aannemen van het eerste onderwijs aangaande Christus, beginnersonderwijs. Wie volwassen geworden is, is goed onderlegd en weet dit allemaal. De schrijver wil hiermee niet zeggen dat deze onderwerpen niet meer aan de orde zijn voor de gelovigen. Hij wijst er wel op dat dit fundament gelegd moet zijn en dat er dan vervolgens verder gebouwd kan worden.

Hoe deze thema's voor de Hebreeënen gespeeld hebben (wat de gedachte is achter de leer van dopen en handoplegging bijvoorbeeld) laten we rusten, omdat het voor de doorgaande lijn van het betoog minder belangrijk is.

### **Hebreeënen 6:4-8**

Hier vinden we een indringende waarschuwing. In Hebreeënen 3:12-13 waarschuwde de schrijver al voor afval, nu legt hij uit dat afval definitief is. Er is geen terugkeer mogelijk voor hen die eens tot geloof gekomen zijn. Met verschillende bewoordingen geeft de schrijver aan welke schatten en voorrechten zij geproefd hebben:

- ze waren verlicht;
- ze hebben de hemelse gave geproefd;
- ze waren deelgenoot van de Heilige Geest;
- ze hebben het Woord van God geproefd;
- ze hebben de krachten van de toekomstige wereld gezien.

Dit duidt op de rijkdom van Woord en Geest die de gelovige ontvangen heeft. Wie dat laat vallen, zich daar bewust van afkeert, kan niet opnieuw tot bekering komen. Het is alsof je dan Christus voor de tweede keer kruisigt, en dat is onmogelijk.

Om het definitieve en onomkeerbare hiervan te onderstrepen, volgt een voorbeeld uit de landbouw. De gelovige is als een vruchtbare akker die vrucht voortbrengt voor de arbeiders en deel heeft aan de zegen van God. De ongelovige is als een akker die doornen en distels voortbrengt en daarom onbruikbaar is en vervloekt wordt.

De ernst van deze verzen is duidelijk. Die waarschuwing moet ook blijven staan. Christenen dienen te weten wat het gevaar van afval is, en daarom moeten ze er ver bij vandaan blijven! Tegelijk roept dit de vraag op of er afval van de heiligen mogelijk is. Met de Dordtse Leerregels hoofdstuk 5 belijden we te geloven in de volharding der heiligen. Zelfs als gelovigen in grote zonde vallen, zal God hen in Zijn genade nooit helemaal loslaten. Het werk van de drie-enige God in het leven van de gelovige kan nooit teniet worden gedaan.

Dit wijst ons een weg in het lezen van deze ernstige woorden uit Hebreeënen 8. Het kan zijn dat hier mensen bedoeld worden die ogenschijnlijk deel hadden aan de Heere Jezus en al Zijn weldaden, maar geen vruchten voortbrachten. Zoals het zaad dat op de rotsen valt, en geen wortel schiet. Een ander gezichtspunt is dat deze woorden een duidelijke waarschuwing zijn voor de gelovigen. Ook al zullen zij nooit helemaal van God afvallen, toch gebruikt de Heere dit als oproep om het geloof vast te houden. Zo wil Hij de uitverkoren bewaren.

Er valt hier eveneens een lijn te trekken naar de zonde tegen de Heilige Geest. Dat doen mensen die zich willens en wetens verhardten en de Heere in hun leven bewust niet toelaten. Voor die zonde is geen vergeving, zegt Mattheüs 12:31-32. Het is goed om te weten dat iemand die denkt deze zonde gedaan te hebben en bang is dat er geen vergeving meer mogelijk is, deze zonde juist niet bedreven heeft. Wanneer er echt sprake is van de zonde tegen de Heilige Geest dan heeft zo iemand ook geen verlangen meer om bekeerd te worden en vergeving te ontvangen.

### **Hebreeënen 6:9-12**

In deze verzen keert de schrijver zich weer tot zijn hoorders / lezers. Hij noemt hen 'geliefden' (de enige keer in deze brief!). Na de waarschuwende woorden zegt hij hier dat hij ervan overtuigd is dat zij op de goede weg, de weg van het heil, zijn. Tegenover hun achterstand in

de groei (5:11-14) plaatst hij hier hun werk en liefde, zeg maar: hun liefdewerken. Dit hebben ze gedaan voor de heiligen en tot eer van God. Met hen is het dus niet zover gekomen als in 4-8 beschreven staat. De schrijver roept hen op deze inzet blijvend te tonen, om tot de volle verzekering van de hoop te komen. Ze moeten niet traag zijn maar gaan in de voetsporen van hen die door geloof en geduld de beloften beërven (zie Hebreeën 11).

### **Hebreeën 6:13-20**

Kern

De hoop ziet op de vervulling van de beloften, die vast en zeker zijn, omdat ze vastliggen in Christus.

Vers 13-14

Waarom heeft God bij Zichzelf gezworen?

Toen God zag dat Abraham bereid was om Izak te offeren, gaf God Abraham een belofte. Een gedeelte van die belofte staat in vers 14, waar Genesis 22:17 vrij letterlijk ('zaad' is vervangen door 'u') wordt geciteerd. In de oorspronkelijke taal staat heel letterlijk: zegenende zal Ik u zegenen en vermenigvuldigende zal Ik u vermenigvuldigen. Die verdubbeling houdt een versterking in en in Nederlandse vertalingen wordt het daarom ook wel weergegeven met 'zeker' of 'zeer'. Abraham zal gezegend worden; het zal in alle opzichten van zijn leven voorspoedig gaan en hij zal een talrijk nageslacht krijgen. En in zijn nageslacht (Christus) zullen alle geslachten van de aarde gezegend worden (Gen. 22:16-18). Hoewel Gods beloften voor honderd procent te vertrouwen zijn, wil God extra duidelijk laten uitkomen dat het Hem ernst is met de vervulling van die belofte. Daarom heeft Hij er een eed op gezworen. Een eed bestond altijd uit drie elementen: (1) het aanroepen van de levende God als Getuige, (2) het doen van een belofte of gelofte en (3) het uitspreken van een (zelf)vervloeking, voor het geval de belofte niet zou worden nagekomen. Normaal wordt er dan gezworen en iemand aangeroepen die hoger is. Maar als de Heere God een eed zweert, kan Hij niemand aanroepen die hoger is dan Hij, en daarom zweert Hij bij Zichzelf. Zo komt God Abrahams zwakheid te hulp; het is al een medicijn tegen wantrouwen en ongelooft.

Vers 15

Hoe heeft Abraham de vervulling van de belofte verkregen?

Abraham heeft lang moeten wachten op de vervulling van de belofte: maar liefst 25 jaar! Hij heeft het er bij tijden moeilijk mee gehad. Daarom dacht hij God zelfs een handje te moeten helpen. Hij verwerkte een zoon bij Hagar, maar dat bleek niet de weg te zijn. God had de hulp van Abraham niet nodig. Hij zou Zelf voor de vervulling van de belofte zorgen. Uiteindelijk is het geduldig (lankmoedig) en volhardend verwachten van Abraham rijk beloond. Juist toen Abraham aan het eind van zijn mogelijkheden was en dacht dat het nu toch echt niet meer kon, begon God. Dwars door de onmogelijkheid heen maakt de Heere Zijn beloften waar en wordt de inhoud van de belofte verkregen. Van Abraham werd geduldig wachten gevraagd. Hij moest een lange adem hebben, maar na 25 jaar met verwachting gewacht te hebben, kwam hij met de belofte toch niet beschaamd uit (vgl. Gen. 12:2-4; 21:5).

Vers 16

Bij wie zweren mensen?

In de verzen 16-18 legt de Hebreeënschrijver verder uit waarom de Heere God een eed heeft gedaan aan Abraham. Eerst wijst hij nogmaals op het karakter van de eed: normaal wordt er

gezworen bij dat wat hoger is. Dat zien we dan ook veel terug in het Oude Testament. Denk maar aan de uitspraak 'zo waar de HEERE leeft'. Zo'n eed is aan de ene kant een bevestiging van de waarheid en aan de andere kant maakt het een einde aan alle twijfel. We mogen niet zomaar een eed afleggen; als je betrouwbaar bent, heb je die ook niet nodig. Daarop wijst de Heere Jezus in de Bergrede (vgl. Mat. 5, 33-37). Dat wil niet zeggen dat we in geen enkel geval een eed mogen afleggen. De HEERE doet het namelijk zelf ook! (zie ook HC 37.101-102).

#### Vers 17

Waarom heeft God een eed afgelegd?

God heeft een eed uitgesproken, om daarmee aan degenen voor wie de belofte is duidelijk te maken, dat het Hem ernst is met de belofte. De HEERE wil als het ware nog duidelijker (overvloediger) maken dat Hij te vertrouwen is en dat Zijn belofte nooit zal veranderen. De HEERE wil dat ze erop zullen bouwen en vertrouwen. Het zal echt eens gebeuren: in Abraham zullen alle nageslachten van de aardbodem gezegend worden (Gen. 22:18), dat is: door Christus. Bij de erfgenamen van deze belofte (degenen voor wie de belofte bestemd is) denkt de Hebreëenschrijver allereerst aan de aartsvaders Abraham, Izak en Jakob; vervolgens aan het volk Israël, en tenslotte aan allen die door het geloof nageslacht van Abraham zijn (zie de overgang naar 'wij' in vers 18).

De belofte heeft God bekrachtigd (daartussen is gekomen) met een eed. Letterlijk staat er: 'middelaar geworden zijn voor'. De HEERE is garant gaan staan voor de vervulling van de belofte,

#### Vers 18

Waarom wordt troost ontvangen?

Met 'de twee onveranderlijke dingen' doelt de schrijver op de belofte van God (vers 13) en op de eed (vers 13 en 17). Daarmee heeft God de betrouwbaarheid van Zijn belofte onderstreept. In het Oude Testament geldt het principe dat op het getuigenis van twee of drie getuigen een zaak beklonken is (Deut. 17:6; 19:15). Hier zijn het de belofte en de eed die duidelijk de betrouwbaarheid van Gods spreken aangeven. En alsof dat niet genoeg was, wordt daaraan nog de overweging verbonden dat de Heere God niet liegen kan (vgl. Num. 23:19). In deze woorden ligt een geweldig houvast. Die troost, dat houvast, is er voor hen die tot Christus de toevlucht hebben genomen. Voor de Hebreëen is dat het moment van hun bekering. Dit houvast ziet vooruit op de vervulling van de belofte van de toekomst die komen gaat en die voor hen ligt (voorgestelde hoop), waar ze op mogen hopen. De hoop, waar de schrijver hier over schrijft, ziet hier vooral op de heerlijkheid die de gelovigen ontvangen als Christus terugkomt of de heerlijkheid die aanbreekt als ze sterven. Aan die hoop mogen ze zich vastgrijpen en vastklemmen, te midden van alle strijd en aanvechting.

#### Vers 19

Wat wordt er over de hoop gezegd?

De hoop (die wij hebben) vergelijkt de Hebreëenschrijver hier met een anker voor de ziel. Als het anker van een schip neergelaten is en in de zeebodem vast ligt, dan kan het schip nog zo heen en weer geslingerd worden door de golven, maar het is dan niet langer een speelbal van die golven. Ze kunnen het schip niet meer doen zinken. Zo is het ook met het anker van de hoop. Als we ons leven vergelijken met een schip op zee, dan kan het nog zo stormen, maar als je anker in de belofte ligt, dan ligt je levensschip vast en ben je geen speelbal van het lot.

Het anker van de hoop is een heel bijzonder anker. Het wordt niet naar beneden geworpen, maar juist omhoog geworpen. Het anker ligt vast en zeker in Jezus, Die de hemel is binnengegaan (vers 20). Daarmee is de vervulling van de hoop ook dichterbij gekomen. Jezus komt namelijk ook weer terug (Hand. 1:11), om de hemel naar de aarde te brengen.

Het anker van de ziel gaat ook binnen in het binnenste heiligdom. Dat beeld is ontleend aan de grote verzoendag. De hogepriester ging dan door het voorhangsel het Heilige der Heiligen binnen om daar voor God te verschijnen. Zo is Christus in de hemel zelf voor Zijn Vader verschenen. Omdat de hoop zich richt op de Heere Jezus, reikt nu ook de hoop van zondaren tot in de heerlijkheid waar Christus is. Een echte christen heeft het anker van zijn levensschip in de hemel vastliggen.

#### Vers 20

Wie is ons voorgegaan?

De Heere Jezus wordt de Voorloper genoemd. Deze Naam maakt duidelijk dat Hij de eerste is in een lange rij. Alle gelovigen mogen Hem eens 'achternalopen' en delen in dezelfde heerlijkheid die Hij nu al heeft ontvangen. Dit vers verwijst naar de hemelvaart van de Heere Jezus. Doordat Christus naar de hemel is gegaan, komt de vervulling van de hoop dichterbij (vgl. vers 19).

Naast Voorloper, wordt Jezus hier ook Priester naar de ordening van Melchizedek genoemd (Hebr. 5:10). Christus is geen priester zoals de oudtestamentische priesters dat waren. Dat kon ook niet, want Hij was afkomstig uit Juda en niet uit Levi. Toch is Hij priester. Niet vanwege Zijn afstamming, maar vanwege een bijzondere aanstelling die God met een eed heeft bekrachtigd. Dit gold ook voor Melchizedek, die Abraham tegemoet kwam na zijn strijd tegen de koningen van het oosten (Gen. 14:18-19). Doordat het Aäronitisch priesterschap op aarde de verzoening niet tot stand heeft weten te brengen, heeft God dat Zelf tot stand gebracht door de Heere Jezus als priester naar de orde van Melchizedek aan te stellen. Nadat de Heere Jezus Christus Zichzelf geofferd had, kon Hij plaatsnemen aan Gods rechterhand (vgl. Hebr. 8:1). Juist omdat Hij zo dé Hogepriester is, hopen we op Hem nooit tevergeefs. Zijn Hogepriesterschap was niet alleen op aarde, maar is er tot in de eeuwigheid.

Wat kunnen we van dit bijbelgedeelte leren?

- De inhoud van de hoop is de vervulling van de belofte.
- Ook al kun je nog zo twijfelen, Gods beloften blijven betrouwbaar.
- De hoop is als een anker van de ziel, dat vastligt in Christus, in de hemel.

Wat is hoop?

Als wij 'ik hoop het' zeggen, dan heeft dat vaak te maken met iets waar je naar uitkijkt, maar waarvan je niet zeker weet of het ook gaat gebeuren; het heeft iets onzekers in zich. Het is een wens, een verlangen, die door onzekerheid is omgeven. Die onzekerheid komt doordat onze hoop vaak begint bij onze eigen wensen en verlangens, die we vervolgens projecteren op de toekomst. Zo hoop je bijvoorbeeld dat je dit jaar voor je examens slaagt, of je hoopt dat je later een goede baan vindt, of dat je je theorie-examen voor je rijbewijs in een keer haalt – en ga zo maar door. Vooral alle dingen zijn we afhankelijk van wat we zelf gaan of hopen te presteren. Daarnaast zijn we ook nog eens afhankelijk van externe factoren. Uit al dat verlangen en hopen dat het steeds beter wordt, blijkt iets van heimwee naar het verloren paradijs (al beseffen we dat niet): het moet toch een keer beter worden en makkelijk gaan.

Maar er is geen garantie dat onze hoop ook uitkomt. Onze hoop is vaak gericht op het leven hier en nu.

Wat is de Bijbelse hoop?

In tegenstelling tot 'onze hoop', heeft de hoop in de Bijbel niets onzekers in zich. Het toont juist zekerheid. De hoop richt zich namelijk niet alleen op de toekomst, maar op datgene wat de Heere God juist in het heden voor de toekomst belooft. Hoop heeft daarom alles te maken met Gods beloften. Een belofte is een toezegging van de Heere God om iets uit genade te schenken of geven om Jezus' wil. Onze beloften zijn heel anders dan de beloften van God. Zelfs als wij zouden proberen om nooit een belofte te breken, zal dat ons niet lukken. Er zijn namelijk allerlei dingen die een rol spelen, waardoor je je belofte niet eens kunt houden. Bij de Heere God is dat totaal anders: als Hij iets belooft, dan zal Hij dat altijd doen. De enige reden waarom wij aanspraak kunnen maken op deze beloften, is omdat de Heere Jezus is gekomen. Als mensen hebben we namelijk in het paradijs alle recht verspeeld om een belofte van God te ontvangen. Maar de Heere Jezus is gekomen als Middelaar. Omdat Hij voor ons in wil staan, mogen we weer hopen op de beloften van God. Door het geloof in de Heere Jezus zijn alle beloften van God ja en amen. Die hoop is dus vast en zeker. En daarnaast is de hoop op de vervulling van al Gods beloften ook vast en zeker, omdat God trouw is. Op Hem kun je aan. Wat Hij zegt, is door en door betrouwbaar (Num. 23:19).

Wat is het verschil tussen geloof en hoop?

Geloof en hoop hebben alles met elkaar te maken. Beide hebben ze te maken met dingen die nog niet gezien kunnen worden, maar wel worden verwacht. Zo geloven we een eeuwig leven, maar zien we het nog niet. Calvin heeft de hoop de 'dochter van het geloof' genoemd. Geloof is het zeker zijn van dingen of zaken die je voor de toekomst verwacht. Het is die vaste en diepe overtuiging dat wat je voor de toekomst hoopt, ook echt uitkomt. De hoop verwacht, wat het geloof gelooft. Zo kan het geloof dus ook de hoop voeden. Als je door het geloof zeker weet dat je straks eeuwig bij Jezus mag zijn en je vertrouwt daarop, wordt de hoop op de vervulling van dat geloof steeds groter. In Hebrëen 11:1 komen deze beide woorden samen: het geloof is een vaste grond van de dingen die men hoopt en een bewijs van zaken die men niet ziet. Deze hoop is dus geen twijfelachtige mening, maar het is een vast overtuigd zijn, omdat de hoop rust op wat God heeft gezegd en beloofd.

Welke beloften heeft God aan ons gegeven?

Heel de Bijbel staat vol met beloften van God. Het begint al gelijk nadat de mens gezondigd heeft: de Moederbelofte (Gen. 3:15). De HEERE belooft Zijn eigen Zoon te zenden en Zelf de weg terug naar het paradijs te banen. De hoop op de Zaligmaker is niet tevergeefs gebleken. Maar God belooft zoveel meer: Zijn nabijheid in moeitevolle omstandigheden (Deut. 31:6), rust voor vermoeiden (Mat. 11:28-30) en vergeving bij belijdenis van zonden (1 Joh. 1:9). De bekendste belofte van God aan jou is aan je gegeven toen je klein was: de belofte bij je doop. God heeft jou persoonlijk beloofd dat Hij jouw God wil zijn. Die belofte vraagt wel om geloof. En door het geloof, dat rust in Christus, wordt de hoop op de vervulling van die belofte vast en zeker. We mogen het anker van onze hoop op Christus werpen die nu in de hemel is. Met een spreekwoord gezegd: We mogen 'voor anker gaan' in de hemel (Hebr. 6:19).

Wat zijn voorwaardelijke en onvoorwaardelijke beloften? (verdieping)

In de Bijbel wordt onderscheid gemaakt tussen voorwaardelijke en onvoorwaardelijke beloften. In 'voorwaardelijk' zit het woordje 'voorwaarde': de belofte wordt vervuld, als aan een bepaalde voorwaarde wordt voldaan. Bijvoorbeeld: 'Ik beloof dat je langer op mag blijven, als jij voor mij de auto wast'. Een Bijbels voorbeeld is de doop: daarin belooft God vergeving van zonden als je gelooft en je bekeert. Het lijkt daarbij alsof je teruggeworpen wordt op jezelf, maar het wonder is dat de Heere God Zelf alles wil geven wat Hij vraagt.

Bij een onvoorwaardelijke belofte zijn er juist geen voorwaarden. Wat er beloofd wordt, wordt hoe dan ook vervuld. Bijvoorbeeld: 'Ik beloof dat je langer op mag blijven' – daar zit dus niks in van 'als je...', dan...'. Een Bijbels voorbeeld van zo'n onvoorwaardelijke belofte is Gods belofte aan Noach: God belooft Noach dat de aarde nooit meer door een zondvloed zal vergaan, wat de mens ook doet. De regenboog is daar een teken en zegel van.

Op wie of wat stel jij je hoop?

Waar verwacht jij het in je leven van? Van je eigen verstand, van je eigen (religieuze) prestaties, van geld, spullen, van lichaamskracht of verwacht je het van andere mensen? Alles waar je in dit leven iets van verwacht buiten de Heere God om, zal ijdele hoop blijken te zijn. Uiteindelijk zal alleen de Heere God de Betrouwbare blijken te zijn, Hij doet altijd wat Hij zegt. Stel daarom je hoop op Hem! Dan mag je met diezelfde vreugde en zekerheid als in de catechismus wordt beschreven uitzien naar de volkomen zaligheid, die geen oog gezien, geen oor gehoord heeft en in geen mensenhart is opgekomen. Om God daar eeuwig te loven en te prijzen.

### Antwoorden op de vragen en suggesties voor gesprek

#### Startopdracht

-

1. *Zie de uitleg hierboven.*

2.

- a. Volwassen, zelfstandig in het geloof. Je staat op eigen benen. Je weet wat je gelooft en waar je voor staat. Dit wil niet zeggen dat je nooit meer onderuit gaat ...
- b. Paulus zegt hier dat de gemeente van Korinthe nog geen vast voedsel kan verdragen omdat ze nog vleselijk zijn. Onvolwassen in het geloof is dus vleselijk, niet geestelijk. Het vleselijke zit 'm er in de gemeente van Korinthe in dat er ruzie en afgunst is. Ze gaan niet geestelijk met elkaar om maar vleselijk, ze wandelen niet naar de geest maar naar de mens.
- c. *Persoonlijk.*

#### Stellingen

- *Als je gelooft, leer je God en jezelf steeds beter kennen.* Dat klopt. Je wordt zelf een steeds grotere zondaar en de Heere wordt een steeds groter God. Hij moet wassen, groeien en ik moet minder, kleiner worden. Dat blijft een levenslange leerschool.
- *Geloven is één stijgende lijn: steeds verder groeien in het geloof.* Het zou mooi zijn als het zo was ... Maar helaas, elke gelovige heeft nog zoveel van de oude mens in zijn/haar leven. Dat zie je hier ook bij de Hebreëen, en in de gemeente van Korinthe. De zonde trekt ons steeds weer bij Christus vandaan.

- *Deze verzen laten zien dat bekering voor een volwassen gelovige een gepasseerd station is.* Ook hiervan geldt: was het maar zo! Je kunt onderscheid maken tussen de wedergeboorte (een eenmalige gebeurtenis) en de dagelijkse bekering. Dat laatste blijft steeds weer nodig in het leven van de gelovige, dag na dag.
- 3.
  - a. Dat het onmogelijk is om opnieuw tot geloof te komen als je afvallig geworden bent. En daarmee klinkt de waarschuwing om staande te blijven in het geloof en niet af te vallen.
  - b. Het is de Heere ernst met de zonde en Hij verwacht een heilig leven van Zijn kinderen. De Heere Jezus is voor hen gestorven, en dat kan geen tweede keer gebeuren. Het komt dus aan op een heilig leven voor Gods aangezicht. God is heilig en Hij wil dat wij heilig leven.
  - c. Hij is heilig en kan de zonde niet verdragen.
- 4. Dan zou het over mensen kunnen gaan die nooit echt hebben geloofd. Het leek wel of ze gelovig waren, maar het zaad heeft nooit vrucht gedragen.
- 5. Op [www.dordtse-leerregels.nl](http://www.dordtse-leerregels.nl) vind je de tekst ook in eenvoudige taal.  
De gelovige is zwak en kan in eigen kracht niet staande blijven.  
God is trouw en barmhartig, Hij bewaart de Zijnen bij de genade tot het einde toe.
- 6.
  - a. Dat het geloof langzaamaan steeds minder voor je gaat betekenen. Dat je gaandeweg van de goede weg afraakt. Dat je dreigt af te vallen.
  - b. *Persoonlijk.*
  - c. Navolgers zijn van zovelen die je voorgedaan zijn. Zij hebben door het geloof en met geduld de belofte verkregen. Toon daarom inzet, kom tot de hoop. Het is die hoop die vast en zeker is.
- 7.
  - a. Als Abraham 75 jaar oud is ontvangt hij van God de belofte dat hij tot een groot volk zal worden. Izak wordt geboren als hij 100 jaar oud is.
  - b. De Heere heeft ook deze belofte vervuld. Dan mag ik doorgaan met pleiten op Zijn beloften en Hem vragen of Hij dit in mijn leven vervult.
  - c. *Persoonlijk.*
- 8.
  - a. Deze hoop is vast en onwrikbaar en reikt tot in het hemelse heiligdom.
  - b. Deze hoop reikt tot in het heiligdom omdat de Heere Jezus daar met Zijn bloed naar binnen is gegaan. Dat geeft vaste hoop!
  - c. Eenmaal in het jaar ging de hogepriester het heilige der heiligen binnen, met een schaal bloed. Zó is Jezus met Zijn bloed het heilige der heiligen in de hemel binnengegaan om verzoening te bewerken voor Zijn kinderen.

*Slotopdracht*

-